

Noora Kunttu

VADELMA- LAAKSON RATSASTUS- KOULU

LIND&CO

VADELMALAAKSON RATSASTUSKOULU

Noora Kunttu

VADELMALAAKSON RATSASTUSKOULU

**ELLA JA LEMPEÄ NAMI
MAIJA JA REIPAS SIMBA
OLIVIA JA PIPPURINEN ZARA**

LIND&CO

www.lindco.se

info@lindco.se

ISBN 978-91-8120-145-1

L84.2

© Noora Kunttu ja Bokförlaget Lind & Co, 2026

Kansi: Laura Noponen

Taitto: Markus Paajala

Kustantaja: Bokförlaget Lind & Co Ab,

Box 1052, 101 39 Tukholma, Ruotsi

Paino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

*Lotalle ja kaikille elämäni
ratsastuskouluponeille*

**ELLA JA
LEMPEÄ NAMI**

LUKU 1

Ella seisoj Olivian ja Maijan välissä ja puristi kumpaakin kädestä. Ratsastuksen alkeiskurssi Vadelmalaakson ratsastuskoululla alkaisi puolen tunnin kuluttua, eikä Ella ollut enää lainkaan niin innoissaan kuin vielä eilen.

Loppukesän lempeä aurinko lämmitti selkää. Valkoisten aitojen ympäröimissä tarhoissa ulkoilevat hevoset näyttivät valtavilta. Osa niistä leikki riehakkaasti toisiaan jahdaten. Punainen tallirakennus näytti mahtipontiselta. Se kohosi ratsastuskenttien takana kunnioitusta herättävänä. Tallialueella liikkuvat lapset tuntuivat toimivan osaavasti ja määrätietoisesti. Yläkouluikäiseltä näyttävä tyttö talutti itsevarmasti valkoista ponia tallia kohti pitkä poninhäntä heiluen. Hän komensi ponia topakasti, kun se yritti napsia oksia viereisestä pensaasta. Olivian käsi tuntui vähän hikiseltä, ehkä tätä jännitti yhtä paljon kuin Ellaa. Maija oli omaan tapaansa rento ja utelias. Ellan äiti aina kehui, kuinka Maija oli niin reipas jutellessaan heti uusillekin ihmisille. Maija vei pyytämättä astiat tiskikoneeseen ruuan jälkeen silloin, kun oli jäänyt Ellalle syömään, ja ilmoittautui aina oppitunneilla vapaaehtoiseksi, kun sellaisia tarvittiin.

– Mennään vaan tuonne talliin sisään katsomaan, mikä meininki. Kyllä he varmasti opastavat siellä, Maija sanoi ja kiskoi Ellaa ja Oliviaa perässään.

– Me näytämme sopivan joukkoon ihan hyvin. Kaikilla on nämä samat mustat ratsastushousut ja melkein samanlaiset ratsastuskengät, Olivia sanoi.

– No ainakin vaatehommat menivät nappiin, Ella huokaisi.
– Äiti paasasi minulle pitkät pätkät, kun ilmoittauduin kurssille. Että emme kyllä osta heti kaikkia ratsastustarvikkeita ja että ensin katsotaan, miten harrastus lähtee liikkeelle. Kyllä minä tajuan, että varusteet ovat kalliita, mutta ei kai tänne nyt voi farkuissakaan tulla.

– Joo, sama juttu, Olivia vahvisti.

– Onneksi on kirppisryhmät somessa. Meidän lähellä yksi tyttö myi tosi kivoja itselleen pieneksi jääneitä ratsastusvaatteita, Olivia sanoi ja näytti liiloja ratsastushanskojaan.

Mummi oli vielä lähettänyt Ellalle postissa juuri sellaiset pitkät ruudulliset ratsastussukat, joita oikeilla hevostytöillä oli edellisen kevään hevosmessuilla näkynyt. Ratsastus oli jo yksinään kallista ja hienoilla ratsastusvarusteilla harrastuksen hinnan sai helposti huiman korkeaksi. Ella oli äitinsä puhetta kuunnellessaan pohtinut, olisivatko muut kurssilaiset yhtä hienoja kuin messujen osaavat ja tyylikkäävät tytöt. Tyttöillä oli kapeat ja kiiltävät nahkasaappaat ja muutenkin tyylikkäävät kisa-asut. Esteratsastusnäytöksen ratsastajat olivat näyttäneet upeilta hohtavan valkoisissa ratsastushousuissaan ja mustissa takeissaan. Vadelmalaaksossa hohtava valkoinen loisti kuitenkin poissaolollaan, ja muut lapset vaikuttivat ihan tavallisilta.

– Kypärän sain serkultani, Ella kertoi Maijalle ja Olivialle, jotka katselivat ympärilleen. Maija näytti uteliaalta, mutta Olivian otsa oli mietteläästi rypyssä. – Sitä en olisi ehkä uskaltanut hankkia kirppikseltä, Ella jatkoi.

– Ai miksi? Maija kysyi.

– No siis jos kypärän kanssa on vaikka pudottu monta kertaa hevosien selästä, niin se pitää vaihtaa. Kypärän muovi haurastuu osumista, eikä se kestä kovin montaa iskua.

Ratsastuskypärä keikkui leukaremmista Ellan käsivarrella. Kypärä oli musta ja samettipintainen, ja siinä oli vähän glitteriä. Serkku oli painottanut, ettei tällä kypärällä ollut tiputtu. Serkun sanat olivat tuntuneet Ellasta tärkeiltä ja siltä, että tämä tiesi, mistä puhui.

– Äiti sanoi, että ekalla kerralla ei kuulemma ratsasteta koko tuntia, Olivia kertoi. – Hän olisi halunnut tulla mukaan katsomaan, mutta en halunnut äitiä tänne horisemaan jostain omista ponivuosistaan sata vuotta sitten. Eiköhän niistä muinaishistorian ajoista ole muuttunut vähän kaikki.

– Minäkin luin tallin nettisivuilta, että ekalla kerralla opetellaan laittamaan satula ja suitset ja jotain muutakin, Ella vahvisti. – Vähän kyllä mietityttää, että miten se satula saadaan sinne selkään. Entä, jos ne hepat ovatkin noin isoja kuin nuo, jotka näimme tarhassa.

Maija oli sitä mieltä, että eiköhän harrastus aloiteta muilla ratsuilla kuin kaikkein suurimmilla. Ainakin shetlanninponit olivat kai aika pieniä. Tällä tallilla oli sekä hevosia että poneja. Kentällä laukkasi parhaillaan kaiken kokoisia yksilöitä. Mini-kokoinen musta poni heitteli takajalkojaan ilmaan vähän väliä, mutta muut vaikuttivat kuuliaisilta.

– Apua, mitä tuo yksi oikein tekee? Näyttää ihan rodeolta, Ella parahti.

– Tuollainen on nimeltään pukittamista, tiesi Olivia.

Ratsastaja naureskeli, ja opettaja huusi, että kannusta eteen päin vain, hyvin menee. Ratsastus ei tosiaan tainnut olla sitä, mitä luokan pojat väittivät. Että siellä sitä vain matkustettiin kyydissä, kun hevonen hoiti hommat.

Ystävykset Ella, Maija ja Olivia aloittavat syksyn Vadelmalaakson ratsastuskoulussa. Tallilla onkin paljon uutta opeteltavaa ja jännitettävää, sekä tietenkin maailman ihanimmat ponit. Ellan suosikki on lempeä Nami, Maija pitää reippaasta Simbasta ja Olivia pippurisesta Zarasta. Tallilla on myös hauskoja tilanteita aiheuttava shettis Seppo, risteytysponi Porkkana sekä monta muuta persoonallista karvatuurpaa.

Tarinoissa ratsastetaan kentällä ja maastossa, kokeillaan esteitä ja hoidetaan iki-ihania poneja. Samalla opitaan paljon uutta hevosista ja ratsastamisesta.

Vadelmalaakson ratsastuskoulu sisältää teokset: Ella ja lempeä Nami, Maija ja reipas Simba sekä Olivia ja pippurinen Zara.

NOORA KUNTTU on helsinkiläinen markkinoinnin ammattilainen ja heppahullu, jonka lapsuuden hoitoponi oli Dennis. Dennis vihasi esteitä, mutta oli muuten maailman suloisin. Noora harrastaa ratsastusta tyttärensä kanssa ja pitää edelleen hevosien tuoksua yhtenä maailman parhaista. Hän tykkää eniten reippaista tammoista, joilla on mielipiteitä.

WWW.LINDCO.SE * L84.2 * ISBN 978-918-120-145-1

KANSI LAURA NOPONEN * KANNEN KUVAT SHUTTERSTOCK

9 789181 201451